

Küçük Misk Kedisi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Misk Kedisi

Aysel Banu YAVUZAL

Eğrelti otlarının açıldığı ve çan çiçeklerinin baş salladığı sıcak bir ormanda küçük bir misk kedisi yaşardı. Kürkü koyu benekli ve çizgili, sarımsı kahverengiydi; halkalı kuyruğu soru işareti gibi kıvrılırdı. Kehribar rengi gözleri merakla parıldardı. Böğürtlenler için küçük, örme bir yaprak kese taşırdı. Her sabah orman yollarını keşfeder, ağaçlara ve minik canlılara selam verirdi.

Bir gn misk kedisi tatlı bğrtlenler toplarken dikenli bir çalının arkasından bir hışırtı duydu. Oradan tumbul bir kirpi başını uzattı. Kahverengi ve krem rengi dikenleri parıldıyordu ve başında minicik bir meşe palamudu kabuğundan şapka vardı. Ama koyu gözleri yere bakıyor, küçük patileri kıpırdanıp duruyordu. "Merhaba," dedi misk kedisi yumuşak bir sesle. "Bğrtlen topluyorum. Biraz ister misin?" Kirpi başını salladı ve yine saklandı.

Misk kedisi pes etmedi. Yakınlara oturdu ve orman hakkında usulca konuştu. Ona ayın nasıl gümüş bir düğme gibi göründüğünü ve derenin nasıl şarkı söylediğini anlattı. Yavaş yavaş kirpi dışarı çıktı. "Ben utangacım," diye fısıldadı. "Dikenlerim keskin. Herkes benden uzak duruyor." Misk kedisi gülümsedi. "Dikenlerin umurumda değil. Ben bir arkadaş görüyorum." Kirpinin minik gözleri umutla açıldı.

Kirpi kendini tanıttı. Adı Diken'di. İçi boş bir kütüğün altında tek başına yaşıyordu ve sık sık kendini yalnız hissediyordu. Adı Pip olan misk kedisi yaprak kesesini açtı. "Tatlı böğürtlenlerim var. Hadi paylaşalım." Bir böğürtleni onun yanına koydu. Kirpi onu minik bir patiyle aldı ve kemirdi. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Bunlar şimdiye kadar tattığım en tatlı böğürtlenler," dedi.

Güneş batarken Pip ve Diken yosunlu bir kütüğün üstüne oturdular. Pip, meşe palamudunu kaybeden bir sincap ve şarkı söylemeye çalışan bir kurbağa hakkında komik hikâyeler anlattı. Diken o kadar çok güldü ki dikenleri kıpırdadı. Sonra Diken, ateş böcekleriyle dans eden bir ayı hakkında bir hikâye anlattı. Yükselen ayın altında kıkırdadılar. Orman sıcacık ve dostça hissettiriyordu. "Seninle tanıştığıma sevindim," dedi Diken.

Ertesi akşam yaşlı meşe ağacının yanında yine buluştular. Pip daha çok böğürtlen, Diken ise mantar şapkaları getirdi. Eğrelti otlarının arasında saklambaç oynadılar. Diken saklanmakta iyiydi ama dikenleri bazen hışırıyordu. Pip onu her seferinde bulup gülüyordu. "Benden saklanamazsın!" dedi. Diken gülümsedi, kendini daha az utangaç hissetti. "Şimdiye kadar yaşadığım en güzel eğlence bu," dedi.

Pip, diğerk hayvanların hâlâ Diken'den uzak durduğunu fark etti. Tavşanlar zıplayıp kaçıyor, fareler telaşla uzaklaşıyordu. Diken'in gülümsemesi soldu. "Dikenlerimden korkuyorlar," dedi. Pip bir an düşündü. "O zaman onlara ne kadar iyi ve eğlenceli olduğunu gösteririz. Hadi bir orman kutlaması yapalım!" Diken'in gözleri parladı. "Parti mi? Müzik ve dansla?" Pip başını salladı. "Ve herkes davetli!"

Plan yapmaya başladılar. Pip böğürtlen ve fındık toplayacaktı. Diken çiçekler ve yapraklarla süsleyecekti. Bilge baykuştan yardım istediler. Altın gözlü ve mavi kurdeleli fiyonklu baykuş usulca öttü. "Gece partisi harika bir fikir. Ötüşümle müziğe öncülük edeceğim." Kırmızı atkılı tavşan davetiyeleri dağıtmayı teklif etti. "Her yuvaya ve yuvaya zıplayacağım!" dedi.

Parti gecesi ay parlak ve yuvarlak parlıyordu. Ağaçlarda ateş böceklerinden fenerler pırıldıyordu. Orman hayvanları bir açıklıkta toplandılar. İlk önce tavşan dans etti, uzun kulakları sallanıyordu. Baykuş neşeli bir melodi öttü. Pip ve Diken herkesi karşıladı. Başta hayvanlar Diken'e karşı utangaçtı, ama onun sıcak gülümsemesi ve nazik halleri kısa sürede onları kazandı. "Partimize hoş geldiniz!" dedi.

Kutlama neşeyle doluydu. Sincap minik bir flüt çaldı, kurbağa mutlu bir şarkı vırakladı. Pip ve Diken birlikte dans ettiler, patileri ritimle hareket ediyordu. Kirpi dönerken dikenleri sallanıyordu ve hayvanlar alkışladılar. "Harika bir dansçısın!" dedi tavşan. Diken ısıltıltı gülümsedi. "Dans edebildiğimi hiç bilmiyordum!" Orman kakhaha ve müzikle yankılandı.

Gece ilerleyince baykuş sessizlik istedi. "Arkadaşlar," dedi, "bu gece iyiliği kutluyoruz. Pip bize iyi bir kalbin keskin dikenlerin ötesini gördüğünü gösterdi. Diken bize arkadaşlığın en beklenmedik yerlerde filizlenebileceğini gösterdi." Hayvanlar başlarını salladılar. Pip ve Diken birbirlerine baktılar ve gülümsediler. "İyilik utangaçlığımı arkadaşlığa dönüştürdü," dedi Diken. "Ve her şey bir böğürtlenle başladı."

Parti daha çok dans ve hikâyeyle devam etti. Tavşan herkese zıplayan bir dans öğretti. Baykuş cesur küçük bir farenin hikâyesini anlattı. Pip ve Diken tatlı böğürtlenlerini bütün konuklarla paylaştılar. Hayvanlar iki arkadaşı alkışladılar. "Bunu her ay yapmalıyız!" dedi sincap. "Evet!" diye herkes onayladı. Orman kocaman, mutlu bir aile gibi hissettiriyordu.

Ay batmaya başlayınca hayvanlar iyi geceler dilediler. Tavşan, dikenlerine dikkat ederek Diken'e sarıldı. "Artık benim arkadaşımsın," dedi. Baykuş eğildi ve yuvasına uçtu. Pip ve Diken bir kütüğün üstüne oturup yıldızların solmasını izlediler. "Bana iyi davrandığın için teşekkür ederim," dedi Diken. "Beni cesur yaptın." Pip gülümsedi. "Sen zaten hep cesurdun. Sadece bunu görecektir bir arkadaşına ihtiyacın vardı."

O geceden sonra Diken bir daha hiç yalnız kalmadı. O ve Pip her gün ormanda oynadılar. Diğer hayvanlar da sık sık onlara katıldı, böğürtlen ve kahkaha getirdiler. Diken'in meşe palamudu kabuğundan şapkası gururla başında duruyordu ve minik gözleri neşeyle parıltıyordu. Orman, iyiliğin bir dere gibi aktığı ve herkesin kendini hoş karşılanmış hissettiği bir yer oldu.

Pip ve Diken en iyi arkadaş olarak kaldılar. İyiliğin utangaçlığı arkadaşlığa, yalnızlığı neşeye dönüştürebildiğini biliyorlardı. Ve her ay, gümüş ayın altında, orman hayvanları müzik, dans ve kahkahayla dolu bir kutlama için bir araya geliyorlardı. Küçük misk kedisi ve kirpi, birbirlerine ve birlikte yaşadıkları harika kutlamaya sevinerek gülümsüyorlardı.

Böylece, eğrelti otlarının açıldığı ve çan çiçeklerinin baş salladığı sıcacık ormanda, küçük misk kedisi ve kirpi mutlu mesut yaşadılar. Nazik bir sözün ve paylaşılan bir böğürtlenin bir kalbi açabileceğini öğrenmişlerdi. Arkadaşlıkları bütün ormana bir armağandı; iyiliğin her günü bir kutlamaya dönüştürdüğüün hatırlatıcısıydı.